

LA CRISPACIÓ PRESIDEIX EL NOU GOVERN D'UNITAT NACIONAL

Israel: La guerra que fa sis

L'inici de conversacions entre l'administració nord-americana i l'Organització per l'Alliberament de Palestina ha posat l'estat jueu en el dilema d'assumir la realitat i començar els contactes amb els palestins de cara a una negociació o de tancar-se en banda i continuar reprimint la «intifada». Per primera vegada, el món occidental ha deixat de creure en el victimisme jueu.

Llibert Ferri

La por i l'aïllament han obligat Itzhak Shamir i Shimon Peres a posar-se d'acord. Després d'un mes i mig de picabaralles i intrigues des de les eleccions de l'1 de novembre a Israel, nacionalistes conservadors i laboristes han pactat un nou govern d'unitat nacional per quatre anys més, quatre dies després que l'administració nord-americana començara a Tunísia els contactes oficials amb l'Organització per l'Alliberament de Palestina.

Però els components de por i d'aïllament —els Estats Units han rebutjat el victimisme israelià— no han quedat esmorteïts ni neutralitzats per la iniciativa unitària de les principals forces polítiques jueves. Una profunda crispació ha presidit el procés de formació del nou govern a Jerusalem: Shamir, pressionat per l'ala dreta del Likud que encapçala el general Ariel Sharon, va haver d'amenaçar de dimetir dels seus càrrecs a la direcció del bloc conservador si no s'aprovava el govern d'unitat. Sharon volia el Ministeri de Defensa, però Shamir ja l'havia promès a Peres perquè continués comandant-lo el laborista Itzhak Rabin.

També han hagut de fer concessions laboristes als conservadors en la política d'assentaments jueus als territoris palestins ocupats, allò que per als sectors més nacionalistes continuen sent les regions bíbliques de Samària i Judea, de cinc a vuit noves colònies per any. Massa, de colònies, per al sector més esquerrà del laborisme. I massa també per al Departament d'Estat nord-americà. Però Peres, que serà vice-primer ministre i ministre d'Economia —i controlarà els diners per a les noves instal·lacions sionistes— havia de fer algun gest. Aquest és el gran problema de Peres: atrapat entre el Likud, el sector més nacionalista del seu

electorat i l'esquerra, que vol la pau, se sent impotent per concretar en fets la seva tímida política de gestos: diu que vol negociar la pau a canvi de territoris, tot seguit fa escarafalls de tractar amb l'OAP i finalment accepta els assentaments.

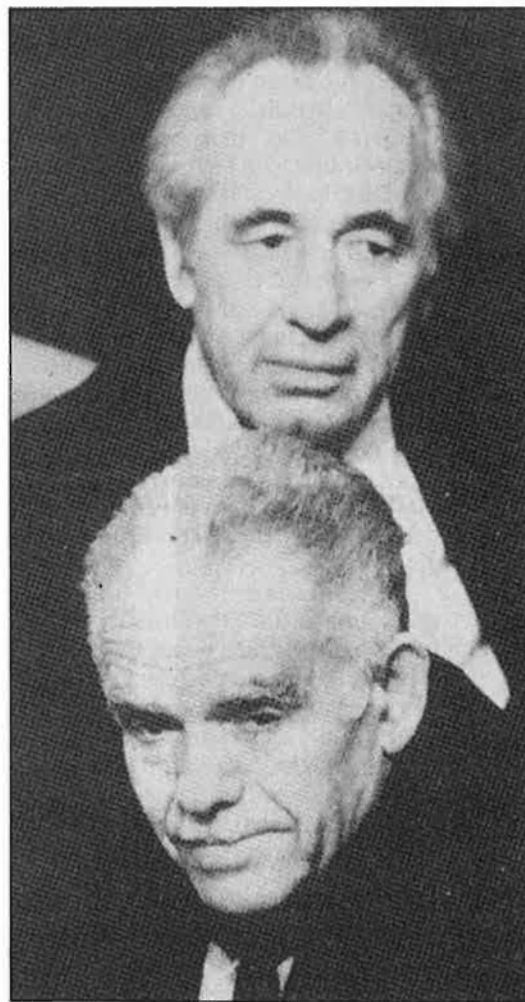
Arafat, més fort que mai

És per això que el líder palestí Yasser Arafat ha qualificat el nou equip de «govern de paralítics». Arafat se sent ara més fort que mai: aplaudit a l'Assemblea General de les Nacions Unides a Ginebra que, de fet, va donar suport al dret a existir de l'estat de Palestina; els Estats Units disposats a dialogar; l'oposició d'esquerres dins l'OAP —George Habache, Naïef Hawatmé— neutralitzats i conformats.

Només els grups més radicals de fora de l'OAP —Abú Mussa, Abú Nidal— estan disposats a continuar la lluita armada. —Arafat ja ho ha advertit a Washington, per curar-se en salut; perquè no li atribueixen probables atemptats. I fins i tot en aquest punt els nord-americans s'han mostrat comprensius i «pacients», com va dir el portaveu de la Casa Blanca Marlyn Fitzwater el mateix dia que aconsellava el final de la violència als territoris de Cisjordània i Gaza.

Arafat té també el suport dels països àrabs, majoritàriament aplegats al voltant d'Egipte i que mai havien aconseguit un nivell tan notable d'unitat i de moderació pel que fa a la qüestió palestina.

En aquesta situació Israel té dues opcions: assumir la realitat i començar els contactes de cara a una negociació, o tancar-se en banda i continuar reprimint la revolta palestina. Aquesta última possibilitat comportaria a mig termini un considerable aïllament de l'estat jueu, que podria perdre les simpaties i el suport que va rebre en les cinc guerres que ha fet contra els àrabs.

Shamir i Peres: ¿un govern paralític?

La sisena guerra, i guerra per «la pau», la lliura Israel dins les seves pròpies fronteres. I aquesta sisena guerra és la que fa 6 i, per tant, coincideix amb el nombre apocalíptic. No falten a Israel teories, mig polítiques, mig bíbliques i un tant esotèriques que anuncien la desaparició de l'estat jueu. La «guerra per la pau» la poden guanyar encara tots: àrabs i jueus poden arribar a compartir Palestina. Però només la voluntat política pot imposar-se a les tètriques profecies sobre la destrucció del «tercer temple». □